

SON UYKU

Ankara'nın sert geçen kışı kendisini baharın ılık rüzgârlarına teslim etmeye başlamıştı. Kuşların cıvıltısı güneşli günleri selamlamaya hazırlanıyordu. Eriyen kar sularını bağrında toplayan dereler tüm ihtişamıyla kabına sığmaz şekilde akıyor, yatağındaki tüm kirlere kendisini arındırıyordu. Baharın güzelliği her evde tatlı bir telaşa gebeydi; evlerde temizlik yapılıyor, ağaçlar budanıyor, yeni fidanlar dikiliyordu. Osman Bey'in evinde ise aileye yeni katılacak ferdin tatlı telaşı hüküm sürüyordu. Evlerinin ilçeye en uzak köyde bulunması, doğumun evde yapılması manasına geliyordu. Maalesef imkânsızlıklar beraberinde riskleri getiriyordu. Korkulan olmamış ve doğum köyün maharetli yaşlı kadınlarının tecrübesi ile güzel sonuçlanmıştı. Hem anne hem bebek hayatın bu ilk çetrefilli virajını başarıyla dönmüşlerdi.

Osman Bey, üçüncü çocuğunu ama ilk oğlunu sevinçle kucağına aldı. Nasıl sevinmesin ki, köy yerinde erkek çocuk babanın desteği, yoldaşı, dert ortağı, ağır işlerde babanın destekçisiydi. O tatlı kokusunu ciğerlerinin derinliklerine kadar çekti çekti çekti... "Oğlumun ismi Mahmut olsun" dedi.

Osman Bey, baharla gelen bu sevinç anısına evinin tam karşısına bir armut ağacı dikti. Mahmut'umla büyüsün, Mahmut'umla serpinsin diye. Yıllar yılları kovalıyor, Mahmut ile armut ağacı beraberce büyüyorlardı. Lakin Hatice Hanım, Mahmut'un yürüyüşünden, oturup kalkışından, çabuk yorulduğundan, zamansız düşmelerinden endişeleniyor ve Osman Bey'e ısrarla bir doktora götürelim diyordu. Osman Beyse, oğluna toz kondurmuyor, bir şeyi yok deyip kestirip atıyordu. Gerçeğe göz kapamak maalesef gerçeği değiştirmiyordu. Mahmut beş yaşına gelmiş ama düşmeleri azalmamış aksine sıklaşmıştı, merdiven çıkarken zorlanması gözlerden kaçmıyordu. Nihayet Osman Bey'in inadı kırılmış ve Ankara'ya hastaneye götürmeyi kabul etmişti. Köyden ilçeye haftada bir gün giden vasıtaya binilerek önce ilçeye oradan da Ankara'ya ulaşılmıştı. Ankara'daki akrabalarda geçirilen geceden sonra, sabahın ilk ışıklarıyla hastanenin yolu tutulmuştu. Sonunda Mahmut doktorun karşındaydı. Hatice Hanım, çocuğunda gördüğü problemleri tek tek sıralıyor, o konuştuğu doktorun yüz ifadesi değişiyordu. Doktor, önündeki kâğıtta işaretlediği tahlillerin yapılması için aileyi yönlendirdi. Osman Bey ile Hatice Hanım, doktorun yüzündeki ifadeden endişelenmiş ama düşüncelerini kelimelere dökme cesareti gösterememişlerdi. Doktorun istediği tüm tahliller verildi, sonuçlar ertesi gün alınacaktı. Osman Bey, oğlunu ve hanımını da alarak gençlik parkına götürdü. Hayatında ilk kez parkla karşılaşan Mahmut'un sevinci görülmeye değerdi. Bir tahterevalliyeye koşuyor, bir salıncağa, bir kaydırağa... Kalacağı kısa süre içerisinde çocuk yüreğiyle her oyuncuğa binmek, yaşayabileceği kadar güzel anlar yaşamak istiyordu. Anne ve babası da bankta otururken bir yandan da sükûtle yavrularının tatlı koşuşturmasını izliyorlardı.

Güzel geçirilen anlardan sonra gitme vakti gelmişti. Mahmut, anne ve babasının elinden tutmuş parktan ayrılıyorken parka ısrarla dönüp dönüp bakıyordu. Yorucu bir günün akşamında akrabalarda yenilen yemekten sonra herkes yataklarına çekilmişti. Ne Osman Bey ne de Hatice Hanım uyuyabilmiş; doktorun yüz ifadesi içlerine adeta oturmuştu. "Acaba ne diyecek?" düşüncesiyle her ikisi de sabahı endişeyle beklemişlerdi.

Sabahın ilk ışıklarıyla tekrar hastane yollarına düştüler. Osman Bey, dün verdikleri tahlillerin sonuçlarını aldı ve tabibe göstermek için sıralarını beklemeye başladı. Nihayet sıraları gelmişti. Doktorun masasına sonuçları koydu. Hekim tahlilleri uzun uzadıya inceledi. Tahlillerin birini koyup diğerini alıyor ama yüzündeki üzüntü her geçen saniye doruğa çıkıyordu. Ve konuşmaya başladı:

-Dün geldiğinizde Hatice Hanım'ın anlattıkları hastalık teşhisi konusunda bana yeterli fikri vermişti. Ancak gerekli tahlilleri yaptırarak teşhis konusunda şüpheye mahal bırakmamak istedim. Mahmut'un rahatsızlığı DMD yani bir çeşit kas hastalığı.

Osman Bey:

-Tedavisi nasıldır doktor bey?

Doktor:

-Kas hastalığının henüz ülkemizde ve dünyada tedavisi yok. Hastalık 4-5 yaşlarında ortaya çıkar, önce düşmelerle kendisini belli eder, daha sonra 9-10 yaşlarda yürüme özelliğini yitirir, sonra kollarındaki güç azalır, yemede içmede zorlanır ve hastalık kişiyi tamamen bağımlı hale getirir. Maalesef bizler bu hastalığa dur diyemiyoruz.

Doktor hastalığı anlatıyor Osman Bey ve Hatice Hanım da dinliyordu. Küçük Mahmut ise hiçbir şeyden habersiz doktorun masasındaki kalemlerle oynuyordu. Hekim, yavrularının günbegün eriyeceğini, onların ise bir seyirci gibi bu duruma katlanmak zorunda olduklarını söylüyordu. Ebeveyn için çok trajik bir durumdu.

Doktor:

-Mahmut'u yormayacaksınız, zorlamayacaksınız. Ben iyileştiririm diyenlere inanıp, çocuğu bilgisiz insanlara teslim etmeyeceksiniz, dedi.

Aile, doktorun bu son sözlerinden sonra odadan çıkmışlardı. Hatice Hanımın, dizlerinin dermanı kalmamıştı ve kapının önündeki koltuğa öylece kendini bırakıverdi. Az önce doktorun yanında tuttuğu gözyaşları boşalmıştı. O ağlıyor, Mahmut ise annesinin gözyaşlarını siliyordu. Kendisi için, geleceği için ağladığını bilmeden...

Osman Bey ise, babalığın verdiği ağırlıkla dik duruyor, gözyaşlarını içine akıtıyordu. Ağlayan eşine ve hiçbir şeyden habersiz masumiyetiyle, annesinin gözyaşlarını silen oğluna çaresizlikle bakıyordu.

Hastaneden ayrılarak akrabalarına geldiler, onların misafirperverliğine teşekkür edip geldikleri gibi köylerine döndüler.

Artık gerçek biliniyor, bundan sonra olacaklar tahmin edilebiliyor ve hayatın her geçen gün biraz daha güçleşeceğini biliyorlardı. Doktorun hastalığın tedavisi yok demesi, ailenin sağlığına kavuşur ümitlerini bitirmişti. Ellerindeki tek seçenek her şeye inat yaşamaktı.

Mahmut'un ilkokul çağı gelmişti. Hastalığı ise yürüme vasfını iyice güçleştirmişti. Evleri köyün merkezine 3 km uzaklıktaydı. Diğer çocuklar yazın yürüyerek, kışın ise at, eşek gibi bineklerle okula gidiyorlardı. Mahmut, ablaları ile birlikte diğer arkadaşlarından önce okul yoluna düşüyordu. Çünkü o kadar uzun bir mesafeyi yürüyerek gitmesi çok güçtü. Ablaları kâh onu yürütüyor kâh sırtlarına alıyor kâh dinlenerek tekrar yürütüyorlardı. Tüm zorluklara rağmen durumdan kimse şikâyetçi değildi. Anne ve babası tarla işleriyle, hayvanlarla meşgul olduklarından bu yolculuğa katkı sağlayamıyorlardı. Kış ise, diğer zamanlardan çok daha zorluklar içeriyordu. Karla kapanan yollarda sağlıklı çocukların hayvan üzerinde durması bile güçken, Mahmut'un durması bir hayli meşakkatliydi. Tüm problemler aşılış ve birinci sınıf bitmişti. Okuma yazma bilen bir bireydi.

Yaz tatillerinde köy hayatı hem iş hem yorgunluk hem de aş demektir. Zira yazın kaldırılan bereketli mahsuller kışın rahat geçeceğinin işaretiydi. Bu nedenle çoluk çocuk herkes gücünün yettiğince bu zorlu koşulda bayrağı taşımak için gayret sarf ederdi. Mahmut, genellikle tavuk ve hindilere bakar, onları yemler, sularını verir ve yumurtalarını toplardı. Hayvanları kümese koyana kadar yorgunluktan canı çıkar, düşse kalka helak olurdu. Hastalığı ilerledikçe daha sık yere düşüyor ve düşmelerden sonra ayağa kalkmak büyüyen bir problem oluyordu. Her günkü gibi tavukları kümese koymuş, sepete topladığı yumurtaları alıp eve götürmek için kaldırmıştı. Lakin sepet oldukça ağırlaşmış ve onun dengesini yitirerek düşmesine sebep olmuştu. Düştüğü yerdeki taş tam dizkapağına denk gelmiş ve kemik kırılma sesiyle feryat kopmuştu. Ne yazık ki, ne babası ne annesi ne de ablaları yakınındaydı. Kimisi koyunları otlatmaya götürmüş, kimisi inekleri sulamaya ırmağa götürmüş, kimisi bir başka

işle meşguldü. Mahmut düştüğü yerde yalnızdı. Acısının dinmesini bekliyor, ancak acısı azalmak yerine artıyordu. Ne kadar denese de yerden kalkmayı başaramadı. Bir vakit sonra annesi, Mahmut'un ortalıkta olmadığını fark edip evin etrafını kolağan ederken onun yerde kıvrandığını gördü. Koşarak yanına geldi ve oğlunu kucağına alıp eve götürdü. Mahmut'un dizkapağı şişmiş ve biraz da morarmıştı. Kırık çıkık işlerinden anlayan Zehra Teyze, köyündeki işini gücünü bırakıp gelmişti. Yılların tecrübesi, el yordamıyla kendince muayenesini yapmış ve diz kapağının kırıldığını söylemişti. Bu oldukça kötüydü. Çünkü kas hastalığı, hareketsizliği sevmeyen ve hareketsiz kalındığında vücut fonksiyonlarının hızla yitirildiği bir rahatsızlıktı ama yapacak bir şey yoktu. Olan olmuş ve diz kapağı oldukça zarar görmüştü.

Okulların açılma vakti yaklaşmış ama Mahmut hala ayağa kalkamamıştı. Sağlıklı bir çocuk olsa belki daha cesaretle üzerine basmaya çalışırdı. Fakat bacaklarının güçsüz olması, uzun süre kucakta taşınması ve oturmasının verdiği rahatlık bacak kaslarını daha da güçsüzleştirmişti. Tüm gayretlere rağmen Mahmut ayağa kalkamamıştı. Ailesi, Mahmut'un bir gün yürüyemeyeceğini biliyor lâkin bu kadar erken olacağını beklemiyordu. Hesapta, bacağın kırılması ve pasif geçirilen uzun bir süre yoktu. Mahmut, annesine:

“-Anne, benim bacağım ne zaman iyileşecek, ne zaman yürüyeceğim?” sorusunu sorduğunda Hatice Hanım, ne cevap vereceğini bilemiyordu. Sekiz yaşındaki evladına “Sen bundan sonra yürüyemeyeceksin “demek, anne yüreği için ne kadar aşılmaz bir engeldi. Bu gerçeği açıklamak Osman Bey'e düşmüştü. Sözcükler boğazına dizilse de, oğluna bir daha yürüyemeyeceğini anlatmıştı. O küçük dünyasında hiç bu kadar sert bir fırtına esmemişti. Hıçkırıklarla ağlamaya başlamış, babasının sakinleştirme çabalarına ”Dışarı çık, dışarı çık!” tepkisiyle yanıt vermişti. Mahmut, odada tek başına ağlarken Hatice Hanım kapının önünde ağlıyordu. Osman Bey ise yine gözyaşlarını içine akıtıyordu.

Okullar açılmış, tüm arkadaşları heyecanla okulun yoluna koyulmuştu ama Mahmut yoktu. Sadece bir yıl devam edebildiği, çok sevdiği okulundan kopmuştu. Oysaki ne güzel okuyup büyük adam olacaktı. Lakin bu üzüntülerini dillendirmiyordu. Çünkü yürüyemeyeceğini biliyordu. Keşke yürüyememek bir tek okulla sınırlı olsaydı. Evden dışarı kendisi çıkamıyor, arkadaşlarıyla oyun oynayamıyor, evlerinin hemen altında bulunan ırmağa yüzmeye gidemiyor, balık tutamıyor, tavukları toplayamıyor kısacası çocukluk dönemini sonlandırıyor.

Mahmut'un hayatı; oturduğu oda, havanın iyi olduğu günlerde çıktığı köy yoluna bakan iki metre karelik balkon, tuvalet ve ayda bir iki kez sırtta götürüldüğü amcasının evinden müteşekkildi. Yanına arkadaşları gelse de, üç beş dakika durup oynamaya gidiyorlardı.

Yıllar birbirini kovalıyor, Mahmut'un hastalığı da ilerliyordu, artık yirmili yaşlarına gelmiş ama hayatının tekdüzeliği değişmemişti. Önceden desteksiz oturabilirken artık bacaklarının altına sert ot yastığı konulduğunda oturabiliyor, yemek yerken çok zorlanıyor, geceleri yatakta dönmek için annesine sesleniyordu. Hayatındaki en büyük değişiklik de ablasının evlenmesiydi. Yalnızlığının en yakın tanıklarından ablası, bundan sonra her daim yanında olamayacaktı. Her gün yüzünü gördüğü, ihtiyaçlarına giderdiği ablası gelin olmuştu. Herkes için normal de olsa Mahmut için bu büyük bir eksiklikti. Küçük ablası olsa da, büyük ablası onun için bir başkaydı. Lakin buna da tıpkı diğer zorluklara alıştığı gibi alışmaktan başka çare yoktu.

Mahmut için gün, erken başlıyordu. Aile fertlerinin erkenden tarlaya, hayvan otlatmaya gitmesi, onun da erkenden kaldırılmasını gerektiriyordu. Herkesle kahvaltısını yapıyor, tuvalet ihtiyacından sonra balkondaki yerine oturtuluyordu. Yanına içebileceği şekilde su bırakılıyor ve tüm fertler çalışmaya gidiyordu. Kimi zaman öğlen hepsi gelir yemeklerini yiyip tekrar işe giderler kimi zamansa sadece biri gelir ihtiyaçlarını görür tekrar giderdi. Havalarda soğuyana kadar bu böyleydi. Evlerinin aşağısındaki ırmağın devamında

köyün gençlerinin yüzdüğü genişçe bir alan vardı. Köyün gençleri yazın sıcak günlerinde buraya yüzmeye gelirlerdi. Mahmut, balkonda oturduğu yerden onların geldiğini görürdü. Bazen Mahmut'un yanına uğrar, çay demler içerler, bazen de pişti oynarlardı. En neşeli günler böyle günlerdi. Akşama kadar yalnız oturan sıkıcı günlerden sonra böylesi günler ilaç gibiydi. Bu güzel günlerin Mahmut'a bıraktığı en büyük kötülük ise sigaraya alışması oldu. Ellerini zorlukla kullanabiliyor olması bile onu bu alışkanlıktan uzak tutamamıştı. Kas hastası olan birinin solunum kasları da zayıflayacağı için sigara normal insanlara göre çok daha tehlikeliydi. Sigara, Mahmut için yalnız geçen günlerin arkadaşı olmuştu.

Ve son arkadaşı olan küçük ablası da gelin olmuştu. Geriye sadece yaşlanan anne ve babası kalmıştı. Oturarak koskoca on yedi yıl geçti buna alıştı da ablasının yokluğuna mı alışamayacaktı! Zalim hastalığa hiç durmuyor, her geçen gün ondan bir şeyler kopartmayı sürdürüyordu. Su içerken bardağı tutmak bile halter kaldırmaya eşdeğer bir şeydi onun için. Kimi zaman annesi içiriyor, kimi zaman kendisi güçlükle içiyordu. Bazen bardağı düşürse de yapacak bir şey yoktu.

Rutin bir gündü. Anne ve babası evden ayrılmış, Mahmut ise balkondaki yerini almıştı. Güneş tüm yakıcılığıyla zirveye çıktığı anlarda oldukça bunalıyordu, fakat balkona çıkmayıp evde oturmaktan daha bunaltıcı değildi. Hiç olmazsa azda olsa çevreyi görebiliyor, ırmağı göremese de sesini duyabiliyor, kuşların uçuşmasını seyredebiliyordu. Sıcaktan tek bunalan o değildi. Eşek arısı sıcaktan bunalmış, bir o duvara bir o duvara vurarak uçmayı denerken, Mahmut'un gömleğinin içine düşmüştü. Arı çıkmak için çabalarken önce sağ memesinin altından soktu, çıkışı bulmak için zorlarken sol kürek kemiğinin altından tekrar soktu, tam çıkışı buldu derken Mahmut'un boynuna bir ısırık verdikten sonra uçup gitti. Arının soktuğu, ısırığı yerler acıyor ama Mahmut o bölgelere elini bile uzatamıyordu. Sıcak bir taraftan, arının canını acıtması bir taraftan, çok bunaltmıştı. Annesinin içmesi için bıraktığı pet şişeyi alayım derken dengesini yitirdi ve altındaki ot yastığı kayınca kafası duvara vurdu. Güneşin bunaltması, susuzluk, arının verdiği acı bir tarafta kalmış, kafası duvarda vücudu yarı yatık şekilde öylece kalakalmıştı. Zaman sanki durmuş, ilerlemiyordu. Bir saati aşkın öylece çaresizce beklerken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Annesi tarladan yorgun bitkin dönünce Mahmut'u o halde görünce dünya başına yıkıldı. Yavrusunu hemen düzeltmiş, elini yüzünü yıkamış, acıyan yerlerine elinden geldiğince pansuman yapmıştı.

Yaz bitmiş, sonbaharın sonlarıyla birlikte havalar soğumaya başlamıştı. Mahmut ise her zaman bu mevsimde balkonda çok durmazken soğuğa inat daha fazla kalıyor ve sigarayı da günlük iki paket içiyordu. Annesinin tüm ısrarlarına rağmen devam eden bu süreç ciğerleri üşütmesiyle neticelenmişti. Hastalık zaten diyafram kaslarını zayıflatmıştı. Üstüne bir de sigaranın verdiği tahribat varken son vuruş üşütmeyle gelmişti. Kas hastası bir insan için daha vahimi olamazdı. Mahmut'un, istirahat etmesi gerekiyordu lakin yattığında nefes almakta çok zorlanıyor bu nedenle oturuyordu. Sigarayı bırakmıştı ama verdiği zararlar onu bırakmamıştı. Maalesef, toparlanamıyordu. Dört ay bu şekilde geçmiş kötü gidış değişmemişti. Mahmut'un dayısı eve doktor getirmişti. Doktor uzunca muayeneden sonra:

-Ciğerler çok kötü durumda, sigara içmesi nedeniyle oluşan balgamı atamamış o da adeta ciğerleri sarmış. Üstüne üşütme de eklenince, zayıf vücut darmadağın olmuş, dedi.

Doktor, söyleyeceklerini söylemiş verdiği ilaçlardan sonra evden ayrılmıştı. Ailenin "Hastaneye yatıralım" ısrarına; "Hastaneler yatamayan hasta kabul etmez" demişti. Mahmut, yatmadan sadece oturuyor ve belli aralıklarla sallanarak kendisini rahatlatmaya çabalıyordu. Ara ara çıkarabildiği balgam onu son derece ferahlatıyordu. Uykusuzluk ise vücudu yıpratın diğer bir etkendi. Sadece ufak kestirmeler ile uyuyor o ise tatmin edici olmuyordu. Bu zorluklarla nihayet yaz gelmişti. Akrabalar bu zor günde seferber olmuş, kimisi tarlalarla ilgileniyor kimisi hayvanlara bakıyor kimisi de ev işlerinde aileye destek oluyordu. Hatice Hanım, bu sayede çocuğunun yanından ayrılmıyor, başında bekliyordu. Yazın gelmesine rağmen, çok sevdiği, onu hayata bağlayan küçük penceresi balkonuna çok çok nadir

çıkabiliyor, bir iki saat ancak durabiliyordu. Mahmut, kendisi sallanamıyor, aile bireylerinden birinin onu omzundan tutarak sallaması gerekiyordu. Sallayan durduğunda da, devam et diyerek tepki gösteriyordu. Nefes zorluğu, uykusuzluk derken hem omuz başları tutmadan hem sıcaklığın verdiği sıkıntı ve devamlı oturmadan dolayı, kalçalarında yaralar oluşmuştu. Nasıl olmasın ki; yirmi dört saat durmadan oturuyor, biraz ayran, biraz su, bir iki bisküviden başka bir şey yiyemiyor, onu sallayanlar gün içinde defalarca değişirken o tek başına mücadele ediyordu. Akrabalarından birisi çocuğunun yüzmesi için getirdiği simidi biraz şişirip Mahmut'un bağdaş kurarak oturduğu zaman dizlerinin göğsüne baskısını engellemesi için oraya yerleştirdi. Omuz başları yara olduğu için kollarının altından eşarbi geçirip iki tutacak yer yaptı. Bu durum Mahmut'u çok rahatlatmış olacak ki; "Aklınla bin yaşa!", demişti.

Hatice Hanım, evladının başında sabahlara kadar bekliyordu. Yorgunluk ve uykusuzluğun bastıracağı bir anda oturduğu yerde uyuyakalmıştı. Mahmut, bu esnada ona seslenmiş ama duyuramamıştı. Mahmut, ben bu kadar sıkıntı çekerken sen uyudun, beni duymadın diye annesine sitem etmiş ve üç gün anacığıyla konuşmamıştı. Hatice Hanım, ne kadar dil dökse ne kadar gözyaşı dökse de Mahmut onunla konuşmuyordu. Üç günün sonunda rahatladığı bir anda:

-Üç gündülden fazla küslük olmaz, gel öpüşelim, barışalım, diyerek anneciğine dünyaları vermişti.

Mevsimler geçiyor, Mahmut ise her geçen gün daha kötüye gidiyordu. Arada bilincini yitiriyor, nadiren konuşuyor ve günlerdir su dışında bir şey yiyip içmiyordu. Osman Bey, kapıdan oğlunu çaresizce seyrediyor, başını ovuşturuyor, gözyaşlarını, kimseye umursamadan bırakıyordu. Dönüp gitmek istediğinde üzüntüden dengesini yitirip düşmekten son anda kurtulduğu anlar olmuştu. Mahmut'un bilincinin geri geldiği anlarda sarf ettiği bir iki kelime evde bayram havası estiriyordu. Bu zor günlerde akrabaların desteği ise çok güzeldi. Mahmut, on sekiz aydır hastaydı ve onlar bu süre zarfında adeta her işlerini bırakmış aileye destek oluyorlardı.

Mahmut, hayatın güçlüklerine hep direnmiş, şikâyetçi olmamıştı. Ne yürüyemediğine ne hastalığının ondan yeteneklerini tek tek aldığına ne yıllardır evden dışarı çıkamadığına ve uzayıp giden birçok nedene. Ancak, bu uzun hastalık süreci ve oluşan yaralar onun sabrını bitirmişti. Kendine geldiği o anlarda:

-Yetmez mi Allah'ım, yetmez mi? diyordu.

Mahmut, sallanırken az da olsa bir ses çıkartırdı, ses kesildiğinde uyuduğu düşünülür ve sallayan kişi o tepki verene kadar dururdu. Böylece dinlenmesi sağlanırdı. Konuşma yok, sadece gözlem vardı. Dayısının oğlu sallarken, Mahmut'un sesi durmuş o da yavaşça sallamayı bırakmıştı. Beş, bazen on dakika süren bu sessizlik Mahmut'un tepkisiyle son bulur ve sallanma devam edilirdi. Lakin yarım saat olmasına rağmen ses gelmemiş, dayıoğlu Mahmut'un bu uzun uyku halinden duyduğu mutluluğu hemen Hatice Hanıma bildirmişti. Hatice Hanım, biraz sevinç biraz tedirginlikle hemen oğlunun yanına geldi. Kulağını oğlunun ağzına yaklaştırdı maalesef nefes alma belirtisi yoktu. Hatice Hanım, oğlunun vefat ettiğini anlamıştı. Büyük bir metanetle yerinden doğruldu ve oğlunu on sekiz aydır oturduğu yerden yatağa uzattı. Problemlerle dolu yolculuk tamamlanmıştı. Mahmut yirmi yıl sonra ilk ve son kez evinin sınırları dışına çıkacaktı.

Mahmut'un "Yetmez mi Allah'ım?" yakarışı yanıt bulmuştu.

Eser Sahibi : Musa KARAKAYA

Özgeçmiş : 20 Mayıs 1984 yılında Kayseri’de dünyaya geldim. Babamın memur olması nedeniyle iki yaşındayken İzmit’in Hereke İlçesine taşındık. İlkokula burada başladım. Babamın tayini Sivas Yıldızeli’ne çıktı, ilkokulu burada bitirdim. Tekrar tayinle beraber Ankara Kazan’a taşındık. Ortaokul ve Liseyi burada bitirdim. Ağır bedensel engelli olmam nedeniyle örgün öğretim yerine açıköğretimi tercih ettim. Anadolu Üniversitesi Maliye Bölümünü 2005 yılında bitirdim.2006 yılında devlet memurluğuna başladım. 2008 yılında evlendim ve 2010 yılında bir kızım oldu.

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlarda hakkında yasal işlem yapılacaktır.